

stændigt at udøve paa Grund af de andre Forretninger, som paahvile dem, men den kan nu mindre end nogeninde udøves, da Postmestrenes andre Forretninger stadig ere tiltagende, særlig paa Grund af den betydelige Udvidelse, som Landpostvæsenet har faaet netop i det her omhandlede Tidrum.

Landpostbudgangenes Antal, som i 1870 ikkun udgjorde 136, var ved Udgangen af Finantsaaret 1879—80 voget til 1,098, og en stor Del af Landet har som bekjendt nu Omdeling direkte til Adressaterne. Denne stærke Udvidelse af Landposterne har ikke blot bevirket en Forøgelse af de daglige Expeditioners Antal ved Kontorerne, men tillige medført en omfattende Virksomhed for Postmestrene dels i Henseende til Gjennemførelsen i det Enkelte af Landpostbudgangenes Indretning og videre Udvikling i deres Distrikter, dels i Henseende til Tilsynet med det paa mange Steder ikke ubetydelige underordnede Personale, som derved er blevet dem underlagt, og især ved de stadige og vittløstige mundtlige og skriftlige Forhandlinger med de enkelte Beboere paa Landet, som dette Forhold naturlig fører med sig. Det er for en stor Del hele denne Virksomhed, som herved er opstaaet, der nu gjør det umuligt for Postmestrene at kontrollere Detaillen af de stadigt tiltagende Forretninger ved Kontorerne paa en saadan Maade, at de kunne være sikrede mod Ansvar.

Der vilde vistnok kunne hødes Noget paa disse uheldige Forhold, naar man vilde skrive til den Foranstaltning, at indskrænke Indleveringstiden for Pengesendelser ved Provindspostkontorerne til et vist mindre Antal Timer af Dagen, men da det kan forudses, at en saadan Forandring vilde vakte ikke ringe Misforstaaelse hos det korresponderende Publikum, hvad der ikke vilde være uberettiget, efter som der derved vilde gjøres et væsentligt Tilbagekridt fra den bestaaende Tilstand, er der fundet overveieende Betænkelighed ved paa denne Maade at raade Bod paa den omtalte Ulempe. Dette vil derfor ikke kunne opnaas ad anden Veie end ved at forsyne Posthusene med Kontorbetjente, som ansættes af Postvæsenet, og som saaledes selv kunne overtage Ansvaeret for deres Tjenestes Udførelse. Særlig meget kunde tale for ganske at overlade den nuværende Ordning, hvorefter det er overladt Postmestrene selv for den dem tilstaaede Kontorholdsgodtgørelse at skaffe sig den fornødne Assistance ved Forretningerne, og ligesom det finder Sted i fremmede Landes Postvæsen, saavel som ogsaa indenfor en vis Begrænsning i vort Koldvæsen og Telegrafvæsen, samt i det Væsentligste ved de kjøbenhavnske Postkontorer, at lade samtlige ved Posthusene Tjenestegjørende ansætte af Postvæsenet, da dette derved vilde erholde en meget øjeblikkelig Indsigt paa Valget af disse Betjente, der danne den Stamme, hvorfra Postvæsenets øvrige Personale regelmæssig udgaar. Men da man ved saaledes paa engang at opgive det hidtil

fulgte System, vilde gjøre en for brat og ikke tilstrækkelig forberedt Overgang fra det Bestaaende til en hel ny Ordning, er det fundet rettest at indskrænke Forandringen til kun at gjælde i saa stort et Omfang, som det gjøres nødvendigt af det ovenfor berørte Hensyn til Muligheden for Postmestrene af at føre et saadant Tilsyn med Forretningerne ved deres Kontorer, at de kunne bære det Ansvar, der paahviler dem. Man har derefter indskrænket sig til at foreslaa offentlig Ansættelse given til de Kontorbetjente, som ifølge den bestaaende Ordning ere autoriserede til at modtage og koittere for Postforsendelser, Postfuldmægtigene, og for disses Vedkommende foreslaaes endvidere Foranstaltningen kun gennemført for Fuldmægtigene ved de større Postkontorer udenfor Kjøbenhavn, hvor den omtalte Ulempe er særligst. Der er derfor i nærværende Lovforslag ikkun foreslaaet, at Fuldmægtige ved de Postkontorer, som henses under 2den Lønningsklasse, skulle have fast Ansættelse af Postvæsenet. Med Hensyn til de Vilkaar, hvorunder disse Bestillingsmænd skulde stilles, er det, da den Tjeneste, der paahviler en Fuldmægtig ved et større Postkontor, er forbundet med det samme Arbejde og Ansvar som en kjøbenhavnsk Expedients eller en Expedients ved de bevægelige Postkontorer, ligesom de ogsaa i deres nuværende Stillinger i Postmestrenes private Tjeneste opbære Indtægter, der omtrent svare til Expedienternes Lønninger, anset for rigtigt at stille dem lige med Postexpedienterne, og de ere derfor i Lovforslaget optagne som hørende til 4de Lønningsklasse.

Ogsaa i en anden Henseende, foruden de ovenfor omtalte, er der i de siden 1870 forløbne Aar foregaaet en Udvidelse af Postvæsenet, som ikke i et tilsvarende Forhold har fundet Sted i et tidligere Tidrum, idet Antallet af Posthusene er blevet i høi Grad forøget derved, at der paa en stor Mængde Landstationer er oprettet selvstændige Postkontorer, medens saadanne tidligere saa godt som ubelukkende fandtes i Kjøbstæderne. Paa den Tid, da Loven af 2den Juli 1870 emanerede, fandtes der udenfor Kjøbenhavn 105 Posthuse, hvoraf 82 vare optagne i Lønningsklasserne, medens 23 bestode som saakaldte „mindre Postexpeditioner“, der lønnedes med en samlet Godtgørelse, indbefattende Bedelag for de med Bestyrelsen forbundne Udgifter. I de siden den Tid indtil Udgangen af 1879—80 forløbne Aar er Antallet af Posthuse udenfor Kjøbenhavn voget til 164, saaledes at der altsaa nu er ikke mindre end 82 Posthuse, hvis Lønningsforhold ikke ere normerede ved nogen Lønningslov. Naaget alle disse Stationer kaldes „mindre Postexpeditioner“ og vederlægges af den paa Finantsloven opførte Sum til „Besørgelse af mindre Postexpeditioners Forretninger ved Private eller i Forbindelse med andre Bestillinger“, er den største Del af dem dog af en saadan Betydning, at det for Forretningernes